

Пролог

Десять років тому

Земля під моїми ногами була м'яка, і я так глибоко впи-
валася пальцями в пісок, що вони відчували прохолоду.
Приємний контраст із літньою спекою, яка обпікала місце
фестивалю, наче казан, іще більше розпалюючи тіла навко-
ло. Хоча сонце і схилилося до океану, а вечір причаївся,
як обіцянка, чекаючи на відряду, все ще стояла нестерпна
спека. У повітрі висів аромат суміші з морського бризу,
поту й солодкого запаху гашишу, наче густа хмара парфуму,
від якої неможливо було втекти. На моєму чолі розкидані
солono-піщані пасма волосся. Біля мене танцювала Іза, її
довге світле волосся розсипалося по плечах, а очі були за-
плющені. На її шиї гойдалося квіткове намисто, яке видавали
з вхідним квитком. Іза обернулася до мене, і я невпевнено
всміхнулася. Вона відповіла мені легким посмикуванням
кутиків рота. Одіна, підійшовши ззаду, обняла Ізу за плечі.
Це мало дивний вигляд, бо вона була набагато меншою
і круглішою, ніж Іза. Глибока засмага Одіни виділялася

на тлі напівпрозорої Ізиної шкіри. Кругом нас стояв шум і крики, але до мене все ж долинув темний, важкий голос Одіни. Вона співала фальшиво, але чарівність її італійського акценту покривала відсутність музичного таланту. Гурт на сцені під білим шатровим дахом, який хоч би для музикантів створював тінь, був непоганий, але гітарист — бездарний. Я крикнула дівчатам:

— Рифи слабкі, слайди на обох верхніх струнах не чіткі та недостатньо агресивні.

— Ой, Ейв, замовкни, — засміялася Лі та штовхнула мене нелагідно. Грубіше, ніж зазвичай.

Як завжди, Лі була вдягнена в обрізані джинси й одну із двох футболок, які в неї були. З одного боку її волосся було коротко підстрижене, а з іншого — довше та густіше, звисало на плечі. Вона єдина з нас п'ятьох не мала квіткового намиста, бо в неї не було квітка до Harbour Gras. І єдина, яка знала, як потрапити будь-куди, навіть без квітка. У правій руці вона тримала пиво, а ліву в ритмі музики підкидала вгору.

— У якийсь момент Ейв стоятиме на сцені, і ми будемо вболівати за неї, — твердила вона, зробивши глибокий ковток із кухля. — «Avery Winter for Rockstar», — сміялася вона. — Питання тільки в тому, чи з Джейком, чи без нього, — додала, і її сміх завмер водночас із піснею.

— Яка ж нісенітниця, — вимовила я надто голосно в момент, коли запала раптова тиша.

Я інстинктивно витягнула ший і глянула на пляжний бар із синіми дошками. Наче там стояв Джейк. Попри те, що він, певно, давно покинув острів. Джейка не було ніде, і тільки мерехтіння спеки затуманювало повітря так, наче дивишся в молочне дзеркало. Я смикнула злиплі пасма

на лобі та прибрала їх зі шкіри. Мені хотілося позбутися думок про Джейка. Просто стерти його. Але надто міцно той засів у моєму серці.

— Це наше останнє літо разом тут, дівчата, — викрикнула Іза, коли гурт оголосив про перерву. Ці слова спали з її уст так легко, наче тягар. — Я піду здобувати вищу освіту, Одіна звільниться з католицького режиму, а на Джозі мені байдуже. Якщо Ейвері не просуне свою музичну кар'єру, її батькам, можливо, доведеться продати будинок для відпочинку, а Лі, ну Лі я також не бачу, щоб пропала на Гарбор-Бриджі. Світ відкритий для нас.

Для мене це не звучало як свобода. Це звучало так, ніби відкритий світ означає занадто велику відповідальність. Я не хотіла весь світ, я просто хотіла цей клаптик землі. Гарбор-Бридж. Літо. Ізабеллу, Лі, Одіну, Джейка. І Джозі. Чорт забирай, Джозі.

Мені хотілося вдавати, що я вічно молода й безтурботна. Я навіть не підозрювала, як скоро закінчиться ця легкість і що я буду першою і єдиною з нас, кому світ дасть дім, а не Гарбор-Бридж.

— Нам треба завтра вранці піти скупатися і востаннє посерфити перед від'їздом, — сказала я і зі смутком подумала про тижні, які безповоротно залишилися позаду. Про безкрайній пляж, про Ізу поруч зі мною на дошці. Про те, як ми знімали гідрокостюми після серфінгу й одночасно відчували полегшення і втрату. Те саме почуття, яке завжди огортало мене, коли покидала острів і море. Я вже сумувала за спагеті на шпажці, які готувала Одіна, за сильним запахом власноруч скручених сигарет Лі. Я придушила думки про Джозі, не хотіла відчувати, що кипить під гнівом.

— Усе колись закінчується, — пояснила Іза, дивно всміхаючись. — Колись ми більше не будемо знати одне одного. — Навіть через роки я часто питала в себе, чи мені тільки здавалося, що тоді я чула полегшення в її словах.

Я хотіла заперечити, та цієї миті прохолодний вітерець торкнувся моєї потилиці й волосинки на ній стали дибки. Я знову обернулася та подивилася на бар, де нещодавно зелені пасма волосся Джозі, наче неприродні кольорові плями, привернули мій погляд серед відвідувачів фестивалю.

— Де взагалі Джозі? — запитала я і сама не зрозуміла, чому саме про неї питаю. Ніхто не озвався. Я повторила запитання:

— Де Джозі?

Іза стонула плечима, і на її губах знову з'явився цей вираз, який їй було важко приховати — її напівусмішка, яка так само могла бути погрозливим жестом. Цього літа вона приберегла цей вираз винятково для Джозі. І я просто не могла його пояснити.

— Можливо, принести щось випити? — запропонувала сухо Одіна, витираючи спітнілі руки об темну сукню. На тонкій тканині залишилися вологі плями.

— Дивно, що тобі раптом захотілося товариства Джозі, — зауважила Лі, оцінюючи мене своїми витонченими блакитними очима.

Я здригнулась і відчула, як мої щоки запалали.

— Що ти хочеш цим сказати? — мені не вдавалося висловитися таким спокійним голосом, як я хотіла.

Як довго Лі слухала нас до цього? Моє обличчя палало, але я не могла дозволити собі соромитися власних слів. І без того було важко терпіти біль. Тепер я не могла

відчувати докорів сумління. У людей є межі, а мої вже доволі далеко перейшли.

— Вона, найімовірніше, скоро з'явиться. Бур'ян не пропаде. — Почула я слова Ізи, знову оглядаючи звеселілий натовп.

Ні Джейка. Ні Джозі. Прохолодний бриз, який лише кілька хвилин тому був приємним у спекотний, задушливий літній день, змусив тепер мене тремтіти.

Бувають моменти, коли інстинктивно відчуваєш, що вітер змінився. І що ніщо й ніхто не міг повернути його. Що ніщо й ніхто не зможе повернути час назад, анулювати те, що сталося, і виправити несправедливість.

Коли пролунали перші гучні залпи останнього феєрверку, ми всі аж здригнулися. Я навіть не помітила, що група покинула сцену. Лі була єдиною, хто активно шукав Джозі. Решта з нас завмерла на місці, незважаючи на піротехніку, що танцювала в небі, ми роззиралися, але не рухалися. Шум сьйнистих ракет на кілька приємних хвилин заглушив моє шалене серцебиття. Певний час я могла вдавати, що все гаразд.

Але Джозі більше не з'являлася. Ні вдень, ні ввечері. Узагалі. Острів поглинув її всю, з ніг до голови. А позаду залишилися четверо друзів і велика провина.

Гарбор-Бридж з'єднаний із меншими прибережними островами та материком лише мостом. Якщо його перетнути, ви неминуче потрапите прямо в Seasons. Єдиний готель на острові височіє в кінці Центральної вулиці як пристаріла, але горда королева, та дарує зі своїх номерів неймовірний краєвид на море. Заразом готель Seasons вражає елегантністю: світлий пісковик і проста архітектура завершують дивовижну будівлю. І все ж поруч із хвилястими пальмами він видається оптимальним центром цього місця. Хочеш чи ні.

Є відчуття, що бути тут — погано, але водночас так добре. З перших кількох метрів за мостом я відчуваю глибокий зв'язок, якого мені так бракувало впродовж останніх кількох місяців. Імовірно, це просто через надмірне збудження і стрес останнім часом, але на мить дозволю собі просто насолодитися цим відчуттям. Я проїжджаю повз автозаправну станцію Exxon, мережу Subway із зеленим дахом і маленьку помаранчеву церкву, і, перш ніж Seasons залишиться позаду праворуч, повертаю на Іст-Атлантик-авеню. На стоянці перед

пральнею стоїть дівчина з футляром для гітари й тягнеться великим пальцем правої руки в бік дороги. Побачивши її, я здригнулася. Мене роздратувало, що більше не бачу її в дзеркалі заднього виду. Мое серце калатало й заспокоїлося лише коли я знизилася швидкість і запевнила себе, що це була просто дівчина. Не привид із минулого.

Тепер я їду зі швидкістю не більш ніж десять миль на годину, відтягуючи момент прибуття, який уявляю таким чарівним. Тільки заради цього я хотіла приїхати сама. Без інших учасників гурту. Без... Джейка. Не в гастрольному автобусі, який, напевно, вже прибув на місце фестивалю. Ці кілька хвилин належать тільки мені.

«Можливо, вони ще там», — шепотів мій внутрішній голос. Можливо, вони всі ще там. Ізабелла, Одіна, Лі, Джозі. Але голос бреше. Одної вже немає. Одна зникла.

Я обтрусилася і знову зосередилася на дорозі. Усе досі таке саме, як тоді. Довгі літні тижні впродовж багатьох років закарбували в моїй пам'яті кожну вулицю і кожен поворот на острові. Мої очі трохи блукають, дивлюся на повні сміттєві баки на узбіччі дороги, які чекають, щоб їх забрали, дивлюся на довгі лінії електродротів, на яких сидять птахи, і бачу, як коричневий газон палісадників змішується з піщаним ґрунтом. На іншому боці вулиці їдуть діти на завеликих велосипедах, а старша жінка стоїть у своєму саду та знімає білизну з мотузки. Поспішно, ніби за кілька хвилин почнеться дощ.

І тоді не можу більше тягнути, я повертаю на Бітч-сайд-роуд і заїжджаю на стоянку, де на вітрі майорить червона бар'ерна стрічка. Виходжу із тремтячими колінами та грюкаю за собою важкими дверима орендованого автомобіля. Це було так давно, так давно. Я хапаю чохол із гітарою